

# На смерть Лаури

Франческо Петрарка

ССLXXIX

Чи скиглення в гаях зачується пташине,  
Чи в літнім вітерці зашепчуть дерева,  
Чи лепетливих вод гармонія жива  
юди до берега зеленого долине,

Де я сиджу й пишу погожої години,-  
Про неї, дар небес, що нині укрива  
Глибінь землі, я сню і мислю, і слова,  
Здається, з уст живих спадають у долини.

"Для чого завчасу марнуєш ти свій вік? —  
Вчувається мені.— Для чого з-під повік  
Струмиш потоки сліз розпучливо, безсило?

Я вмерла, щоб ланцюг скороминущих літ  
Зімкнути з вічністю; зіниці я склепила,  
Щоб їх розкрити там, у непомеркний світ ".

СССХІІ

Ні зоряних небес мандрівні хори,  
Ні вітрокрилі в морі байдаки,  
Ні в полі збройних лицарів полки,  
Ні звіра красного глибокі нори,

Ні вісті, що приходять через море,  
Ні строф любовних точені рядки,  
Ні в ароматах свіжої луки  
Співання дам, що тішать наші зори,-

Ніщо мого вже серця не торкне:  
Свій день і сонце втратило, трудне.  
І все для нього мороком укрите.

Журбою стали довгі дні мої:  
Я кличу смерть, бо прагну ту зустріти,  
Що був би краще не стрівав її.

Переклад М. Зеров